

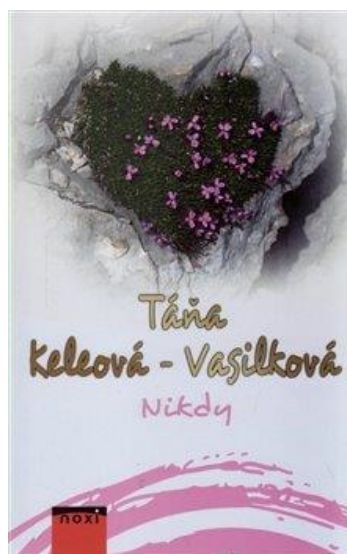
NOVINKY VE FONDU KNIHOVNY LOČENICE

podzim 2018

TÁŇA KELEOVÁ-VASILKOVÁ – Co to bude ?

Tuto otázku Jana pokládá zákaznicím den co den. Pracuje v kadeřnictví, její dcera Zorka ve vedlejším kosmetickém salonu. Žijí ve světě bez mužů, jejich dny jsou naplněné hřejivostí, vzájemnou láskou a přátelstvím, a také sny, které ne vždy vyslovují nahlas. Po náhlém úmrtí mladší sestry Marie si Jana k sobě nastěhuje švagra a malou Sáru, svoji milovanou neteř. Život mámy a dcery se tím od základu mění... a ani jedna netuší, že tohle je jen začátek.

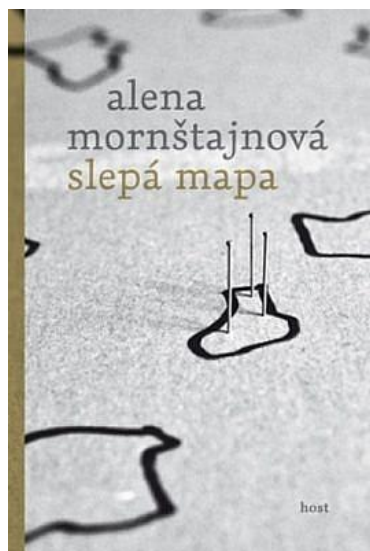
TÁŇA KELEOVÁ-VASILKOVÁ – Nikdy

Po dvaceti letech společného života Petr jednoho krásného nedělního rána Katce oznámí, že miluje jinou. Sbalí si věci a je pryč. Spolu s ním i láska, ve kterou Katka věřila, společné sny, plány a budoucnost. Jak to má povědět Liv, sedmnáctileté dceři, která otce miluje? Jak má žít? Dokáže to? Překoná bolest a zradu? Ze začátku se to zdá nemožné, ale jak čas plyne a Katka si rekapituluje život, manželství, zjišťuje, že Jak to dopadne se dozvíte na stránkách této knihy protkané láskou, vírou v sebe samu, přátelstvím ... Najdete v ní všechno, co naplňuje náš život.

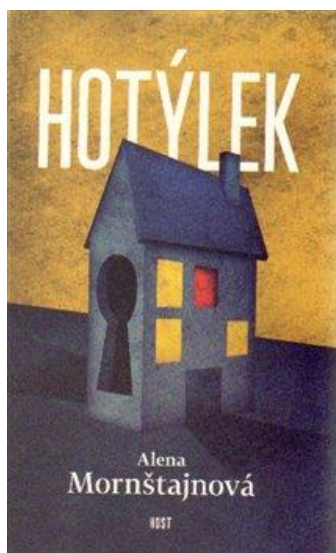
JANA BRŮŽKOVÁ – Důchodce, blondýna, nebo dinosaurus?

Také se vám občas zdá, že se celý svět kolem vás zbláznil? Nebojte se, nejste v tom sami! Vtipem nabité a někdy úžasně pomatené příhody i postřehy z úplně (ne)normálního života jedné moderní ženy vás o tom přesvědčí. Skvělé čtení, které pro vás bude v dnešní uspěchané době úžasným relaxem a nabije vás pozitivní energií. Vtipné a výstižné příběhy se stanou kořením vašich všedních dní a prozáří vám pohled na každodenní záležitosti.

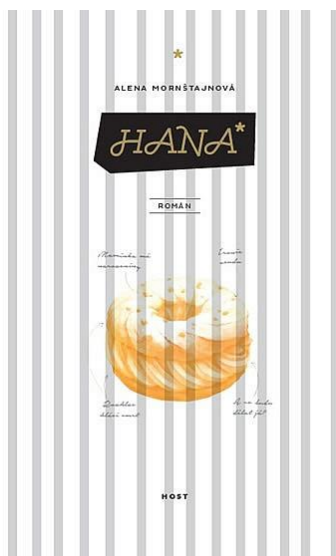
ALENA MORNŠTAJNOVÁ – Slepá mapa

Anna, Alžběta, Anežka. Tři ženy, tři generace, jedna rodina a mnoho životních zvrátů, traumat a tajemství. Příběh začíná před první světovou válkou, kdy Anna, vypravěččina babička, odjíždí přes odpor svých rodičů s vyvoleným Antonínem do pohraničního městečka na severu Čech. Jako by počáteční písmeno jejich jmen vyjadřovalo naději, že právě tady spolu mohou začít nový život. Jméno však současně symbolizuje i to, co si vybrat nemůžeme, co je nám dáno jako rodinné dědictví, které si přese všechno odhodlání ke změně vždy neseme s sebou. Anebo také osud, na jehož zkoušky máme jen pramalý vliv. Nový začátek se tak záhy proměňuje v boj o přežití, když je Antonín na frontě raněn a u Anny propuká tuberkulóza. O čtvrt století později pak čeká jiný nový začátek i na jejich dceru Alžbětu, která musí prchat před německou armádou zabírající pohraničí, a po dalším půlstoletí změní dramatický zásah osudu — tentokrát v podobě důstojníka StB — i život vypravěčky příběhu, Anežky. Drama života tří žen napnuté mezi vůlí po novém začátku a bezmocí vůči dějinám, vlastnímu „genetickému kódu“ i osudu líčí vypravěčka s porozuměním, ale současně též s provokativním nadhledem a sebeironií. I tak lze koneckonců chápat poslední větu románu: „Teď už je to jen na mně...“ Aleně Mornštajnové se nade všechnu pochybnost podařilo napsat strhující a mnohovrstevnatý románový příběh, v němž sleduje nejen životy tří hlavních hrdinek, ale i řadu dalších postav, a zdá se, že její kniha bude podobným zjevením, jako byla kdysi Paměť mojí babičce Petry Hůlové.

ALENA MORNŠTAJNOVÁ – Hotýlek

Některé věci jakoby existovaly mimo čas. Zůstávají stejné navzdory dějinám, válkám, totalitním režimům i počasí. Takový je i hotel pana Leopolda, vlastně spíše hodinový hotýlek, založený v dobách první republiky a nabízející potěšení a rozkoš pánům za protektorátu a dokonce i poté, co ho znárodnili komunisté. Oč více přímočaré lásky ale nabízely hotelové pokoje, o to osudovější a dramatictější vztahy a odehrávaly v rodině majitele a posléze správce.

ALENA MORNŠTAJNOVÁ – Hana

Třetí román úspěšné české autorky. Existuje-li něco, co prověřuje opravdovost lidského života, pak je to utrpení. A existuje-li něco, co život znehodnocuje, pak je to utrpení, které člověk působí jiným. Jenže co když je přesto nevinný? Co když je to všechno jen shoda okolností a člověk je pouze bezmocným nástrojem osudu? Je zima roku 1954 a devítiletá Mira se přes zákaz rodičů vypraví k řece jezdit na ledových krách. Spadne do vody, čímž se její neposlušnost prozradí, a je za to potrestána tím, že na rodinné oslavě nedostane zákusek. Nevinná příhoda z dětství však pro Miru znamená zásadní životní zvrat. Následuje tragédie, která ji na dlouhá léta připoutá k nemluvné a depresivní tetě Haně a odhalí pohnutou rodinnou historii, jež nadále popluje s proudem jejího života

jako ledová kra. Příběh, který vychází ze skutečných událostí, popisuje Alena Mornštajnová ve strhujícím tempu a se smyslem pro dramatičnost, až má čtenář pocit, že sleduje napínavý film. Zůstává jen otázka, zda se kra osudu nakonec přece jen rozpustí...

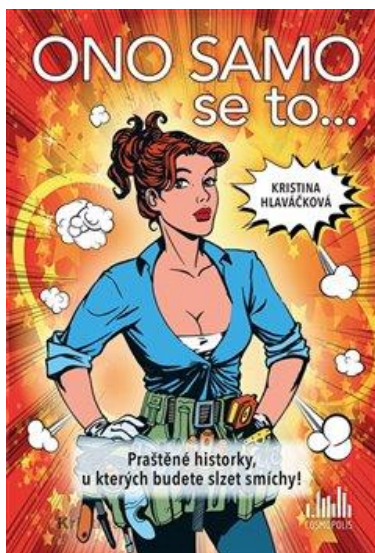
PATRIK HARTL – Nejlepší víkend

Na silvestra si Andrea, Jirka, Dáša, Bert, Markéta a Pavel dají zásadní novoroční předsevzetí. Žádný z nich ale nikomu neřekne, jaké je to jeho. Všichni touží změnit svůj život a doufají, že se jim to během nového roku podaří. Mohlo by, protože času na to budou mít dost. Kromě ranních a večerních hodin pracovních dnů mají k dispozici padesát dva víkendů, deset státních svátků a čtyři týdny dovolené. To je dohromady šest tisíc sedm set šedesát hodin volna, během kterých se dá změnit téměř cokoli...

HELENA KRATOCHVÍLOVÁ – Vítejte v klubu

Evě se stalo to, co mnoha ženám před ní – její manžel si našel milenkku. Klidně jí to oznámil a očekával, že bude mít i nadále doma uklizeno, vypráno a navařeno, jen už se nebude muset skrývat s tím, že chodí za jinou ženou. Prostě z nich bude jen trochu větší šťastná rodina. K jeho velkému šoku ale Eva požádala o rozvod. Dokáže se po všech těch letech postavit na vlastní nohy a začít znovu žít?

KRISTINA HLAVÁČKOVÁ – Ono samo se to

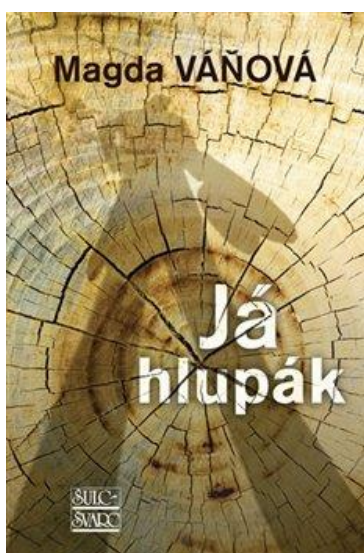
Vážně nejsem žádný střevo. Jsem prostě jen skutečný magnet na maléry. Vlastně jsem většinou jen nezúčastněný pozorovatel jaksi ve středu dění. Ale nemůžu za to. Vážně. Ono samo se to... Většinou. No uznejte, můžu snad za to, že mi samovolně vybuchují dýně, medvědi mi lezou do stanu, lepí se na mě zvířátka všeho druhu a různého počtu nohou? Se speciálním talentem na mužské jsem se narodila. Romantiku zvládám s neodolatelným kouzlem nešikovného klauna v obrovských botách a na poli milostných vztahů nejen úspěšně válčím, ale i prohrávám. Vesmír si ze mě stále utahuje. Je to komik! Takže dokud mě fakt něco nesežere nebo se nestane něco horšího, hodlám to brát s humorem. Pojdte se pobavit na cizí účet. Můj.

SARAH WINMANOVÁ – Slunečnice

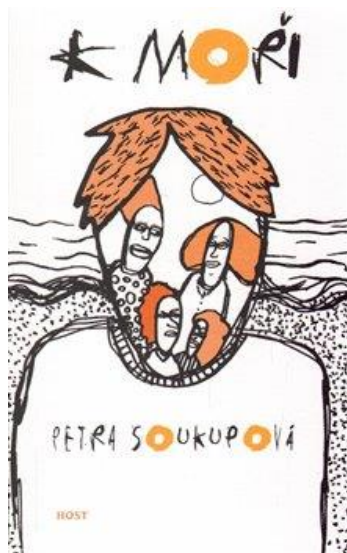
Je to téměř milostný příběh. Ale tak jednoduché to není... Nezapomenutelný a bolestně něžný nový román Sarah Winmanové, autorky světového bestselleru Když byl bůh králík, o lásce ve všech jejích podobách. Všechno začne obrazem vyhraným v tombole: a těch patnáct slunečnic si na stěnu pověsí žena, jež věří, že chlapani a muži jsou schopni krásných věcí. A pak jsou tu dva chlapani, Ellis a Michael, kteří jsou nerozluční. A z chlapanů se stanou muži a potom do jejich životů vstoupí Annie a tím se změní všechno a vlastně nic. Ve Slunečnicích Sarah Winmanová navazuje na poetiku svých slavných románů Když byl bůh králík (česky 2012) a Rok zázraků (česky 2016). Její hrdinové hledají odpovědi na otázky: „Jaký by byl náš život za jiných podmínek? V jiném prostředí? V jiné situaci? Jak by se odvíjel?“

Příběh tří lidí svázaných přátelstvím, kteří nakonec zůstanou sami. Příběh o lásce, přátelství, ale také osamělosti a pochopení ve vás bude doznívat ještě dlouho po přečtení.

MAGDA VÁŇOVÁ – Já hlupák

Magda Váňová píše poutavé romány, které nepotřebují okatý děj. Příběh sochaře Vincenta a kostýmní návrhářky Evy začíná tím nejobyčejnějším způsobem — starostí, jak si vybudovat existenci. Nic dodatečného do románu nevstupuje a důsledně zevnitř tohoto začátku autorka rozvíjí úžasné vyprávění, bohaté na postavy, psychologii, nečekané zvraty a zásahy osudu, vtahuje do knihy mnoho zajímavých faktů z profesí obou hlavních hrdinů a vážné lidské situace u ní pokračují v komických peripetiích a vtipných úvahách, kterými směřuje ke klíčovému problému: proč si člověk neudrží, co si v životě vybudoval, čeho dosáhl nebo co dostal. V manželství Vincenta a Evy se to jednomu podaří a pro druhé se život zvrtné v katastrofu. Proč?

PETRA SOUKUPOVÁ – K moři

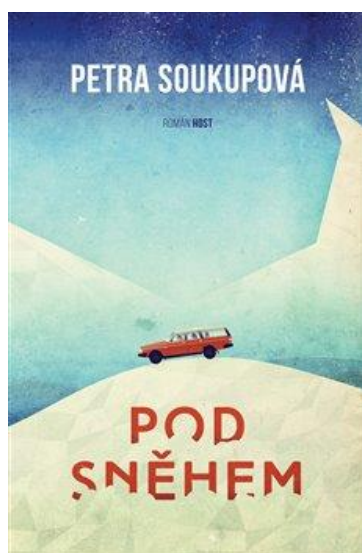
Próza začínající autorky Petry Soukupové se značně vymyká kontextu současné české literatury. V centru autorčina vyprávění je životaběh několika hrdinů: obyčejných lidí formálně propojených rodinnými vztahy, avšak lidsky vzájemně velmi vzdálených. Jejich příběhy se naplno a autenticky protnou pouze jednou: při víceméně náhodně vzniklé prázdninové cestě k moři. Tvarem i myšlenkou tato próza odkazuje k Virginii Woolfové a její — dnes již klasické — próze K majáku. Nejde ale o napodobivé formální cvičení: z autorčiny výpovědi lze vyčíst (vzhledem k jejímu věku) až překvapivě niterný prožitek rozpadu mezilidských vztahů a nemožnosti plnohodnotné komunikace ani mezi nejbližšími. Autorka za knihu obdržela Cenu Jiřího Ortena 2008.

PETRA SOUKUPOVÁ – Marta v roce vetřelce

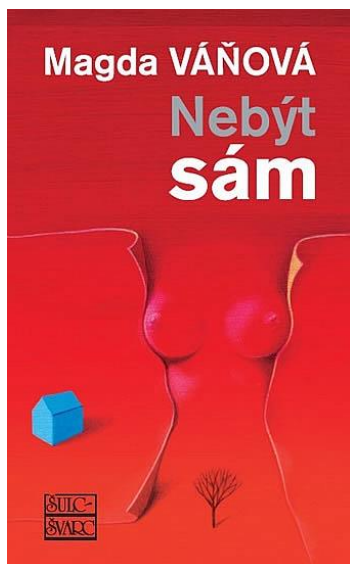
Martě je čerstvých devatenáct let, je hezká, chytrá, a v životě jí jde všechno snadno. Právě se dostala na vysokou školu a těší se na nový život. Jediné, co ji trápí, je jizva v obličeji. O prázdninách proto nastoupí na brigádu, aby si vydělala na plastickou operaci a začala svůj dospělý život s novou tváří. A právě tady začíná řetězec dramatických událostí, které Martě dokonale převrátí život. Na brigádě se bezhlavě zamiluje do Roberta a zcela se na něj upne. Záhy zjišťuje, že je těhotná a Robert je ve skutečnosti ženatý. Rozhodne se pro potrat, ale matka ji přinutí si dítě nechat, aby se o něj sama mohla starat. Martin život je v troskách, představy o budoucnosti,

studiu, lásce, rodině se jí hroutlí. Ví, že roli, která se od ní očekává, nedokáže zvládnout, a balancuje na hraně deprese a vzpoury. Krizi řeší útekem, alkoholem a sebepoškozováním. Nová kniha Petry Soukupové je stylizovaná jako deník dospívající dívky, náhle vržené do dospělosti. Soukupová opět dokazuje, že síla jejího vypravěčství spočívá v nečekaném nasvícení existenciálních situací. Sugesci celého příběhu umocňuje jazyk, který přesvědčivě odpovídá myšlení a vyjadřování dospívající dívky.

PETRA SOUKUPOVÁ – Pod sněhem

Zdánlivě běžná situace: Tři sestry nasedají jednoho dne do auta a vyrážejí k rodičům na oslavu otcových narozenin. Blanka se dvěma dcerami, miminem a psem, Olina se synem a iPadem, Kristýna s kocovinou. V plném autě se však spolu s nimi ocitají i jejich životní příběhy, vzpomínky na dětství, nenaplněné sny a frustrace, a atmosféra už po několika kilometrech jízdy houstne. A to ještě žádná ze sester netuší, že další nepříjemnosti je čekají v domě rodičů. Na rodinných vztazích a v na první pohled obyčejných událostech dokáže Soukupová zachytit otisky spletených osudů s takovou bravurou, že před čtenářem vyvstávají jako jedinečná životní dramata.

MAGDA VÁŇOVÁ – Nebýt sám

Kousek od Závie leží Hokuteple a tam je ráj. Každý si ho představuje podle svého, stačí jen přivřít oči. V řekách teče limonáda, z nebe padá zmrzlina a čokoláda roste holkám a klukům přímo v kapsách. Tuhle nekonečnou pohádku o dětském ráji vyprávěla maminka Konrádovi před spaním a potom oba jeho rodiče zahynuli při autohavárii. Svůj dětský ráj ztratil, ale na Hokuteple nezapomněl. Vyrůstal u strýce a tety na malém městě a teprve v dospělosti si uvědomil, jak byl osamělý, že zatrpklá teta a bezradný strýc mu rodinu nenahradili. Jeho citovou výchovu obstaraly tři dívky. O pět let starší zdravotní sestřička Ema, stejně stará kamarádka ze sousedství Dora, s kterou vyrůstal, chodil do školy a studoval na univerzitě, a o několik let mladší Olivie, sestra Konrádova nejlepšího přítele z fakulty. Jen díky nim

ho nepohltilo osamělé dětství, ale přesto i v dospělosti Konráda svazuje podivná nesmělost a nerozhodnost, jako by se chtěl schovat v mamčině Hokuteple. To však nejde, Konrád je muž a přiblížit se k ráji, který v dětství ztratil, pro něj znamená nebýt sám.